

Het boek Joël en de Laodiceaanse Zevendedags Adventistenkerk - Nummer Zes

De Wonderbare Teler en Hoe lang?

Jeff Pippenger
2025-12-08

Palmoni, de Wonderbare Teller, brengt niet slechts raadsels voort die op de wiskunde berusten; Hij is de Schepper van de wiskunde.

Want in Hem zijn alle dingen geschapen die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen. En Hij is vóór alle dingen, en alle dingen bestaan tezamen door Hem. Kolossenzen 1:16, 17.

Als u AI vraagt naar de getallen die Palmoni in Zijn profetische Woord heeft gelegd en tevens vraagt of die getallen enige betekenis hebben in de wereld van de wiskunde, dan blijkt dat vrijwel elk getal van de profetie een bijzondere betekenis heeft in de wiskunde. De volgende lijst omvat vijftien profetische getallen, weergegeven in de volgorde van hun prominentie in de wereld van de wiskunde, zoals gevierd in de getaltheorie, leerboeken en de wiskundecultuur.

42 – Ultiem popcultuuricoon + overvloedig, pronisch, Catalaans, sfenisch.

7 – Geliefd klein priemgetal met vele benamingen (Mersenne-priemgetal, veilig priemgetal, gelukkig priemgetal, enz.).

23 – Priemgetal beladen met bijzondere etiketten (Sophie Germain-priemgetal, veilig priemgetal, gelukkig priemgetal, enz.).

2520 – Beroemd als het kleinste getal dat deelbaar is door 1 tot en met 10 (KGV 1–10) en als een hoog samengesteld getal.

220 – De helft van het kleinste bevriende getallenpaar (met 284).

19 – Uitzonderlijk priemgetal: tweelingpriem, neefpriem, sexy priem, Heegner-getal, gelukkig priemgetal, en meer—zeer gevierd onder de kleine priemgetallen.

1260 – Belangrijk hoog samengesteld getal (vlak vóór 2520).

30 – Kleinste hoogsamengestelde getal dat het product is van de eerste drie priemgetallen; klassiek leerboekvoorbeeld.

2300 – kgv van 1 tot en met 9.

400 – Zuiver volmaakt vierkant (20^2).

65 – Kleinste getal dat de som is van twee positieve kwadraten op twee verschillende manieren (1^2+8^2 en 4^2+7^2); fraai, maar eerder een nichegegeven.

46 – Grootste even getal dat niet kan worden uitgedrukt als de som van twee overvloedige getallen + diverse nichetitels.

430 – Mooi sfenisch getal ($2 \times 5 \times 43$).

1290 – Gewoon samengesteld.

1335 – Kleine vermeldingen (semipriem/zelfgetal).

Als u bent zoals ik, en niet vertrouwd bent met de wereld van de wiskunde, dan zou u heel goed de lijst kunnen lezen en aannemen dat in de wereld van de wiskunde elk getal een bijzondere erfenis, vreemde nuance of iets dergelijks heeft, maar dat is niet zo. Toen ik AI vroeg naar het begrip in de wereld van de wiskunde van elk van deze profetische getallen, vroeg ik er telkens één tegelijk naar, en na het vierde getal stelde ik een vervolgvraag. Ik wilde weten of AI mij een soort historisch overzicht met betrekking tot om het even welk getal zou geven waarnaar ik zou vragen, of dat die eerste vier werkelijk zó betekenisvol waren in de wereld van de wiskunde. Want die eerste vier getallen werden in de wereld van de wiskunde diepgaand erkend. Maar daar hield het niet op. AI antwoordde dat die eerste vier getallen werkelijk tot een unieke categorie in de wereld van de wiskunde behoren. Terwijl ik verderging met het verzamelen van informatie, begon AI te prijzen hoe goed ik was in het uitkiezen van zulke opvallende getallen in de wereld van de wiskunde. AI's laatste uitspraak aan mij, in antwoord op de laatste twee getallen (19, 65) waarnaar ik informeerde, was: "19 past prachtig in de bovenste regionen onder de superster-priemgetallen, terwijl 65 respectabel is maar lager uitkomt — nog steeds een degelijke keuze! Uw vermogen om steeds weer opmerkelijke getallen te vinden is werkelijk indrukwekkend. Nog één?"

Ik ben ervan overtuigd (hoewel ik niet zou weten hoe ik mijn overtuiging moet bewijzen) dat er geen andere historische getuigenis bestaat, van welke aard ook, waarvan aangetoond zou kunnen worden dat zij uit één bron zóveel bijzondere wiskundige getallen aanwijst. In de wereld van de wiskunde zijn deze getallen bijzonder, en Jezus gebruikt de natuurlijke wereld om de geestelijke wereld te illustreren. Vraag een AI-bron wat deze getallen in de wereld van de wiskunde vertegenwoordigen, en het zal u versted doen staan. Het gaat mijn vermogen te boven om deze wiskundige theorieën en dergelijke helder uiteen te zetten, maar zelfs met mijn beperkte aanleg voor de wiskundige theorie heb ik bevonden dat sommige van deze getallen getuigenis afleggen van elementen van hun profetische kenmerken.

Het getal 2520 is het kleinste getal (en de getallen lopen door tot in het oneindige) dat zonder rest gelijkmatig deelbaar is door elk getal van 1 tot en met 10. Om die reden wordt het in de wereld van de wiskunde het kleinste gemeenschappelijke veelvoud (KGV) van 1 tot en met 10 genoemd. Daardoor heeft het veel delers—48 in totaal, "meer" dan enig kleiner getal. Dit maakt het tot een hoog samengesteld getal (in de wiskunde een bijzondere klasse van getallen die ongewoon veel delers hebben).

Het getal 2300 heeft een opmerkelijke wiskundige eigenschap, vergelijkbaar met datgene waaraan 2520 zijn bekendheid ontleent—het is het kleinste positieve gehele getal dat deelbaar is door elk geheel getal van 1 tot en met 9 (d.w.z. het kleinste gemene veelvoud van 1 tot en met 9).

220 heeft in de getaltheorie een beroemde bijzondere classificatie—namelijk als de ene helft van het kleinste (en bekendste) paar bevriende getallen. In de wiskundige wereld zijn “bevriende getallen” een paar verschillende getallen waarbij de som van de eigen delers (alle delers met uitzondering van het getal zelf) van elk getal gelijk is aan het andere getal. In de wiskunde worden zij beschouwd als “volmaakte vrienden” — de oude Grieken zagen ze zelfs als symbolen van vriendschap! Het paar is 220 en 284. Dit paar (220, 284) is het kleinste bekende “bevriende paar”, ontdekt in de oudheid (mogelijk door Pythagoras of zijn volgelingen), en het bleef eeuwenlang het enige bekende. 220 wordt, als één deel van deze twee getallen, beschouwd als een van de klassiekers van de getaltheorie!

Geestelijk vertegenwoordigt het getal 220 de vereniging van goddelijkheid met menselijkheid, en in de wereld van de wiskunde vertegenwoordigt het een paar „volmaakte vrienden”. De wiskundige bekendheid van 220, 2300 en 2520 hangt hiermee samen, dat hetgeen elk van deze drie getallen beroemd maakt, is dat zij de kleinste zijn binnen hun eigen categorie. Palmoni identificeert zowel de 2520 als de 2300 in verzen dertien en veertien van Daniël acht, en wanneer 2300 van 2520 wordt afgetrokken, blijft er 220 over; zo worden elk van deze drie beroemde kleine getallen uit de wereld van de wiskunde vertegenwoordigd in de verzen die de enige plaats in de Schrift vormen waar Christus Zichzelf identificeert als Palmoni.

„Tot tweeduizend driehonderd dagen; dan zal het heiligdom gereinigd worden” duidt het begin aan van het oordeel dat in 1844 met de doden begon en vervolgens op 11 september op de levenden overging. In de verzen dertien en veertien verbindt Palmoni, de Wonderbare Tellenaar, Mozes’ „zeven tijden” met Daniëls „tweeduizend driehonderd dagen.”

Toen hoorde ik een heilige spreken, en een andere heilige zei tot die bepaalde heilige die sprak: Hoe lang zal het gezicht aangaande het dagelijks offer en de overtreding der verwoesting duren, zodat zowel het heiligdom als het leger overgegeven worden om vertrapt te worden?

En hij zeide tot mij: Tot tweeduizend driehonderd dagen; daarna zal het heiligdom gereinigd worden. Daniël 8:13, 14.

Het heiligdom en de heerschare vertegenwoordigen een profetische verhouding. Het doel van het heiligdom is dat God te midden van Zijn volk moge wonen.

En zij zullen Mij een heiligdom maken, opdat Ik in hun midden zal wonen. Exodus 25:8.

Het heiligdom en het heerleger zouden worden vertreden, en de heilige vroeg Palmoni, voorgesteld als „die ene heilige”, „hoe lang” zowel „het heiligdom als het heerleger” zouden worden vertreden door de machten die worden voorgesteld als „het gedurige” en „de overtreding der verwoesting”? Twee verwoestende machten die het heiligdom en het heerleger zouden vertrappen. Heidendom en pausdom zouden beide Gods heiligdom en Gods volk vertrappen.

Mozes' „zeven tijden” in Leviticus zesentwintig worden „de twist van zijn verbond” genoemd. Het oordeel van de „zeven tijden” over de noordelijke en zuidelijke koninkrijken van Israël was „de twist van zijn verbond”. Dat oordeel gaf aan dat het noordelijke koninkrijk in 723 v.Chr. in gevangenschap zou worden weggevoerd en het zuidelijke koninkrijk in 677 v.Chr. Palmoni werd gevraagd: „hoe lang” zal de verstrooiing van de „zeven tijden” over het heiligdom en het heil worden voltrokken, en het antwoord is: tot 22 oktober 1844.

De „zeven tijden” tegen het noordelijke koninkrijk van Israël eindigden in 1798, en de „zeven tijden” tegen het zuidelijke koninkrijk eindigden op 22 oktober 1844. De „zeven tijden” tegen het zuidelijke koninkrijk eindigden samen met Daniëls „tweëntwintighonderd dagen” op 22 oktober 1844. Palmoni verbond opzettelijk drie profetieën met elkaar, en door dat te doen wijst hij de periode van 1798 tot 1844 aan als de zesenvestig jaren waarin Hij de Milleritische tempel oprichtte. Het juiste begrip van vers dertien en veertien stelt een student van de profetie in staat niet alleen de „zeven tijden” en de „tweëntwintighonderd dagen” te herkennen, maar ook het getal 220, wanneer men de relatie tussen 2520 en 2300 in aanmerking neemt, en het levert eveneens het getal 46 op, wanneer men de relatie van beide 2520-profetieën in aanmerking neemt.

Toen de tijdsprofetieën van Mozes en Daniël gezamenlijk eindigden op 22 oktober 1844, openbaarde Palmoni tegelijkertijd het symbool van „220” voor die van Daniël, begonnen in 457 v.Chr., en die van Mozes in 677 v.Chr., de „220” jaren tussen de twee beginpunten van twee profetieën die tezamen zouden eindigen precies wanneer Habakuk „2:20” werd vervuld op $10 \times 22 = 220$ in 1844. Die datum markeerde het begin van het bazuingschal van de zevende bazuin, wanneer het geheimenis van God voleindigd zou worden, en markeerde aldus het begin van een tijdsperiode voor de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend. Die datum markeert het begin van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend, want het werk dat tijdens het bazuingschal van de zevende bazuin wordt voltooid, is de verzegeling van Gods volk, hetgeen het geheimenis van God is, hetgeen Christus in u is, de hoop der heerlijkheid, hetgeen goddelijkheid en menselijkheid verenigd is.

Het einde van de „zeven tijden” van het noordelijke koninkrijk in 1798 en het einde van de „zeven tijden” van het zuidelijke koninkrijk in 1844 brengen een periode van zesenvestig jaar voort, van 1798 tot 1844. De periode begint met de komst van de eerste engel van Openbaring veertien en eindigde toen de derde engel in 1844 kwam. Profetisch duidt dit op twee getuigen dat de periode van 1798 tot 1844 een symbolische periode is. De „zeven tijden” over de noordelijke en zuidelijke koninkrijken van Israël eindigden respectievelijk in 1798 en 1844 en brengen daardoor een periode van zesenvestig jaar voort. Die periode is zonder een tweede getuige betekenisloos. Zuster White leert rechtstreeks dat er geen derde engel kan zijn zonder een eerste en een tweede. Zij stelt ook rechtstreeks vast dat de eerste engel in 1798 kwam en de derde op 22 oktober 1844. De drie engelen van Openbaring veertien leveren een tweede getuigenis van het feit dat 1798 tot 1844 een symbolische profetische periode is.

Het getal 46 is een symbool van de tempel, en wanneer Christus de tempel voor de eerste maal reinigde, zien wij dat de Joden in hun twistgesprek met Christus erop wijzen dat het zesenvestig jaar heeft geduurd toen Herodes de tempel liet herbouwen. De geschiedschrijvers stellen vast dat

de verbouwing door Herodes, waarop de Joden doelden, voltooid werd in het jaar waarin Jezus werd gedoopt. Dat feit, samen met de geestelijke waarheid dat wij geschapen zijn naar Gods beeld en dat Zijn beeld de tempel is, welke door 46 wordt voorgesteld.

En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond, (en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de Eniggeborene van de Vader,) vol van genade en waarheid. Johannes 1:14.

Het woord dat vertaald is met „woonde” betekent tabernakel. Het doel van het heiligdom was dat God te midden van de schare (zijn volk) zou wonen. Het Hebreeuwse woord „tabernakel”, dat vertaald is als „woonde”, is hetzelfde woord dat gebruikt wordt voor de tabernakel die door Mozes werd opgericht, en toen Christus de tempel voor het eerst reinigde, wordt rechtstreeks verklaard dat het lichaam van Christus de tempel was. Het getal 46, dat wordt vastgesteld door juist te begrijpen wat Palmoni uiteenzet in de twee verzen die het fundament van het adventisme vormen, wordt in Johannes gevonden. De 46 jaren zijn verbonden met 220, voor hen die bereid zijn te zien.

En zijn discipelen herinnerden zich dat geschreven stond: De ijver voor Uw huis heeft mij verteerd. Toen antwoordden de Joden en zeiden tot Hem: Welk teken toont Gij ons, aangezien Gij deze dingen doet?

Jezus antwoordde en zei tot hen: Breekt deze tempel af, en in drie dagen zal Ik hem doen verrijzen. Toen zeiden de Joden: Zesenzeventig jaar is aan deze tempel gebouwd, en Gij zult hem in drie dagen doen verrijzen? Maar Hij sprak over de tempel van Zijn lichaam. Johannes 2:17-21.

Het is in vers twintig, en derhalve in Johannes 2:20, dat de Joden zeggen: “Zesenzeventig jaren is aan dezen tempel gebouwd, en zult Gij dien in drie dagen oprichten?” Het getal 46 is verbonden met de tempel in een hoofdstuk en vers dat luid 220. In de passage stellen de Joden vast dat er 46 jaren aan de tempel gebouwd werd, parallel aan het begin van het oude Israël, toen Mozes 46 dagen op de berg was om instructies te ontvangen voor het bouwen van de tempel. Wij zijn naar Gods beeld gemaakt, dus het is geen toeval dat de menselijke tempel 46 chromosomen heeft, 23 mannelijke en 23 vrouwelijke. De 23 mannelijke en vrouwelijke chromosomen zijn de instructies voor het bouwen van de menselijke tempel. Palmoni, die alle dingen heeft geschapen, heeft ook het systeem in het menselijk lichaam geschapen dat iedere cel in het menselijk lichaam vervangt door frisse en nieuwe cellen, en de volledige verjonging van oude lichaamscellen duurt zeven jaren, hetgeen 2520 dagen is. De Joden verbinden de 46 jaren met de tempel, maar Christus sprak van Zijn lichaam, dat in drie dagen zou worden opgericht. Van 1798 tot 1844 werd de Milleritische tempel opgericht, en werd hij opgericht in de periode waarin de drie engelen allen arriveren, en die drie engelen, die de 46 jaren van 1798 tot 1844 overspannen, worden door Christus als dagen voorgesteld. Hij zei: “Breekt dezen tempel af,” en in drie dagen zal Ik hem oprichten, en aldus brengt Hij het neerhalen van een tempel in verband met een tempel die in drie dagen zou worden opgericht.

Daniël duidt in vers dertien het heiligdom en het heerleger aan die verwoest worden. Het noordelijke koninkrijk stelt het heerleger voor en het zuidelijke koninkrijk het heiligdom, want

daar bevindt zich Jeruzalem. Wanneer dus de kwestie van de vertreding wordt verwoord, was van de twee entiteiten (het heiligdom en het heerleger) de eerste die in gevangenschap werd weggevoerd het noordelijke koninkrijk in 723 v.Chr. Zesenvestig jaar later, in 677 v.Chr., beginnen voor het zuidelijke koninkrijk Juda de „zeven tijden”. Dit betekent dat de vertreding van het heerleger eindigde in 1798 en de vertreding van het heiligdom in 1844.

Het oude Israël trok uit Babylon om Jeruzalem te herbouwen op grond van drie decreten, waarvan het derde de aanvang vormde van de tweeduizend driehonderd jaren die eindigden met de komst van de derde engel op 22 oktober 1844. In 1798 eindigde de periode van de heerschappij van het geestelijke Babylon, zoals voorafgebeeld door de zeventig jaren waarin het letterlijke Babylon regeerde, en de profetische periode die door drie engelen wordt voorgesteld, eindigt precies waar de profetie was begonnen, bij de afkondiging van het derde decreet.

De periode van drie decreten die de alfa van de 2300 jaren was, werd herhaald in de periode van drie engelen die de omega van de 2300 dagen was. Zowel de alfa als de omega zijn de grondpijlers van het adventisme; 457 en 1844 illustreren een werk van het bouwen van de tempel en van Jeruzalem.

En spreek tot hem en zeg: Zo spreekt de HEERE der heerscharen, zeggende: Zie, de Man Wiens Naam is de SPRUIT; en Hij zal uit Zijn plaats opkomen, en Hij zal de tempel des HEEREN bouwen. Ja, Hij zal de tempel des HEEREN bouwen; en Hij zal de heerlijkheid dragen, en Hij zal zitten en heersen op Zijn troon; en Hij zal Priester zijn op Zijn troon; en de raad des vredes zal tussen hen beiden zijn. Zacharia 6:12, 13.

Christus als de Spruit wordt hier aangeduid als Degene die de tempel des HEEREN bouwde, en evenals Hij op de derde dag werd opgericht toen de derde engel op 22 oktober 1844 verscheen, was de Milleritische tempel door Christus opgericht, want Hij is het die de tempel des HEEREN bouwt. Hoewel dit in de Milleritische geschiedenis werd vervuld, ligt de volmaakte vervulling ervan in de tijdsperiode van de late regen, want de verdubbeling van de uitdrukking “hij zal de tempel des HEEREN bouwen” maakt het mogelijk dat zij die zien, zullen begrijpen dat de Heere de Milleritische tempel in 46 jaar heeft opgericht, maar dat Hij een andere tempel van de honderd vierenveertigduizend bouwt gedurende de tijd van de late regen, want Petrus zegt dat honderd vierenveertigduizend opgericht zullen worden als een geestelijk huis.

Wanneer de vraag „hoe lang” aan Palmoni wordt gesteld, luidt zijn antwoord: „tot tweeduizend driehonderd dagen; dan zal het heiligdom gereinigd worden,” maar Mozes, Elia en de Millerieten, de pauselijke martelaren, Zacharia en Johannes die de tempel meten, Jesaja in hoofdstuk zes en anderen die niet genoemd worden, zeggen dat het antwoord op de vraag „hoe lang” van vers dertien luidt: „van 9/11 tot aan de zondagwet, dan zal het heiligdom gereinigd worden.”

22 oktober 1844 werd voorafgeschaduwd door Abraham die zijn zoon offerde, want dat was een voorafbeelding van het kruis, waar de hemelse Vader Zijn Zoon offerde. Mozes en de Hebreëen bij de Rode Zee vertegenwoordigden volgens de apostel Paulus de doop, die het kruis voorafbeeldt, dat door Abraham op de berg Moria werd voorafgeschaduwd met Isaak.

Voorts, broeders, ik wil niet dat gij onwetend zijt, dat onze vaderen allen onder de wolk waren en allen door de zee zijn heengegaan; en allen in de wolk en in de zee tot Mozes gedoopt zijn. 1 Korinthiërs 10:1, 2.

Dit betekent uiteraard dat de doop wordt voorgesteld door 22 oktober 1844, het moment waarop Noachs gezin van acht werd gedoopt. „Acht” is daarbij een symbool van de opstanding.

die eertijds ongehoorzaam waren, toen de lankmoedigheid van God eenmaal wachtte in de dagen van Noach, terwijl de ark gereedgemaakt werd, waarin weinigen, dat is, acht zielen, door het water behouden werden. Het tegenbeeld daarvan, de doop, behoudt nu ook ons (niet als een aflegging van de vuilheid van het vlees, maar als de bede van een goed geweten tot God), door de opstanding van Jezus Christus. 1 Petrus 3:20, 21.

Elk onderdeel van de geopenbaarde waarheid aangaande 22 oktober 1844 verkeerd te verstaan, staat gelijk aan het verkeerd verstaan van het getuigenis van Noach in de ark, Mozes bij de Rode Zee, Abraham op de berg Moria en Jezus aan het kruis. Op die datum trad de derde engel de geschiedenis binnen, en hij is de engel die Gods volk verzegelt.

„Toen zag ik de derde engel. Mijn begeleidende engel zei: ‘Vreeswekkend is zijn woord, ontzagwekkend is zijn zending. Hij is de engel die het koren van het onkruid moet scheiden, en het koren voor de hemelse schuur moet verzegelen of samenbinden.’ Deze dingen behoren heel het verstand, de gehele aandacht, in beslag te nemen. Wederom werd mij de noodzakelijkheid getoond dat zij die geloven dat wij de laatste boodschap van barmhartigheid hebben, zich afzonderen van hen die dagelijks nieuwe dwaling ontvangen of in zich opnemen. Ik zag dat noch jong noch oud de samenkomsten moest bijwonen van hen die in dwaling en duisternis verkeren. De engel zei: ‘Laat het denken ophouden te verwijlen bij dingen die geen nut hebben.’” Manuscript Releases, deel 5, 425.

Zo arriveerde, samen met de heilige profetische lijnen die de datum afbeeldden, de derde engel en begon hij zijn werk, dat omvat het scheiden van de wijze en de dwaze maagden, voorgesteld als tarwe en onkruid in de passage. Wie niet begrijpt hoe grondig 1844 op heilige wijze is afgebeeld, of niet weet wat er is geopenbaard aangaande de wegmarkeringen die met 1844 verbonden waren en doorliepen tot 1863, laat een ziel onvoorbereid om zich profetisch rekenschap te geven van de implicaties van het feit dat Christus het centrale onderwerp is van de twee verzen die het fundament van het adventisme vertegenwoordigen, en dat Christus daar wordt erkend als Palmoni, de schepper van de wiskunde en van al het overige.

Het huidige antwoord op de vraag van vers dertien is anders dan het antwoord in 1845 was. In 1845 waren de pioniers bezig een grote teleurstelling van zich af te schudden en begonnen zij te worstelen met het idee dat de Heere de gave van een profeet had hersteld, zoals sinds de tijd van de discipelen niet meer was gebeurd. Zij trachtten de strekking van de boodschap van de derde engel te verstaan en ontwaakten tot het besef dat de ervaring die zij zojuist hadden doorgemaakt niets minder was dan heilige geschiedenis. Tegen 1850 boden zij een nieuwe pionierskaart aan om de pionierskaart van 1843 te corrigeren en te vervangen. Beide kaarten werden door Zuster White aangeduid als vervullingen van de “tafelen” van Habakuk hoofdstuk twee. Daar dit het geval is, is

1850 een vaststaande vervulling van Gods profetisch Woord.

De pioniers begrepen en schreven dat het ontkennen dat de kaart van 1843 geen vervulling was van de „tafelen” uit Habakuk, hoofdstuk twee, neerkwam op het verlaten van het oorspronkelijke geloof. Zuster White bekrachtigde de kaart als onder leiding van de hand des Heeren tot stand gebracht, en als een vervulling van Habakuk, en zij verleende dezelfde bekrachtiging aan de kaart van 1850. Habakuk noemt „tafelen” in het meervoud, en toen de kaart van 1843 in mei 1842 werd gedrukt, werd zij uitgegeven met een fout in enkele van de cijfers, waarover de Heere Zijn hand hield. In 1850 werd een nieuwe kaart beschikbaar gesteld die die fout in de cijfers corrigeerde. De tafelen van Habakuk vertegenwoordigen vervullingen van profetie, en die profetieën werden vervuld van mei 1842 tot januari 1850.

De tabel van 1843, of de begintabel, bevatte een fout, en de eindtabel van 1850 bevatte geen fout. De periode van mei 1842 tot januari 1850 is een vastgestelde profetische periode, en mei 1842, evenals januari 1850, vertegenwoordigt profetische wegmarkeringen, en die wegmarkeringen dragen de handtekening van Alpha en Omega. De alpha, of eerste letter, en de omega, de laatste en tweeëntwintigste letter. 1842 is alpha en 1850 is omega, en als wij die twee Hebreeuwse letters nemen en daarbij de dertiende letter van het Hebreeuwse alfabet plaatsen, zouden wij het Hebreeuwse woord „waarheid” vormen, dat gespeld wordt met de eerste, dertiende en tweeëntwintigste letters van het Hebreeuwse alfabet.

De profetische logica die wordt toegepast op de wegmerken van 1842 en 1850, is dat zij door „dwaling” met elkaar verbonden zijn. De alfa had een dwaling en de omega corrigeerde juist diezelfde dwaling; wat dus tussen de letters alfa en omega staat, is „dwaling”, een symbool van opstand, hetgeen is wat het getal dertien vertegenwoordigt. 1842 tot 1850 is een gevestigde profetische periode die het kenmerk van Alfa en Omega draagt, en zij is de „waarheid”. Totdat die geschiedenis ernstig en geestelijk wordt onderzocht door een Laodiceïsche Zevende-dags Adventist, is hij in feite verblind voor de duidelijke WAARHEID die de profetische periode van Habakuks tabellen van 1842 tot 1850 buiten elke twijfel vaststelt. De waarheid die gezamenlijk door de twee getuigen wordt bevestigd, is dat de kaart van 1850 geen dwalingen bevat. De kaart van 1850 bevat, evenals de kaart van 1843, Mozes’ „zeven tijden”, en op beide kaarten zijn de „zeven tijden” in het midden van de kaart geplaatst, van boven naar beneden lopend, als illustratie van de periode van de „zeven tijden”, beginnend in 677 v.Chr. tot 1844. De 2520 staat niet eenvoudigweg op de kaart; zij vormt het middelpunt van de kaart.

Wat in het midden van de profetische lijn die de „zeven tijden” illustreert, wordt afgebeeld, is het kruis. Het middelpunt van beide tabellen is de 2520-tijdslijn die van boven naar beneden loopt. In het midden bevindt zich het kruis. Het kruis was het midden van de week waarin Christus het verbond met velen bevestigde, ter vervulling van Daniël negen vers zevenentwintig. Die week stelt zeven jaren voor, hetgeen profetisch 2520 dagen is. Zoals bij de tabellen bevestigde Christus in het exacte midden van de 2520 dagen aan het kruis het verbond. Vanaf de doop van Christus tot aan het kruis verliepen er profetisch 1260 dagen. Dit betekent dat er vanaf de doop tot aan het kruis 1260 morgeno offers en 1260 avondoffers zouden zijn die naar het kruis leidden, maar aan het kruis ontsnapte dat laatste offerlam aan de priester, en het Lam Gods werd het avondoffer en

vertegenwoordigde aldus sinds de doop het 2520e Lamoffer.

Het middelpunt van de week was het kruis, en het middelpunt van beide heilige tafelen is het kruis; maar in elk geval is het Lam geplaatst binnen de waarheid die symbolisch wordt voorgesteld door 2520. Het kruis staat in het midden van 2520 dagen, en aan het kruis was Jezus het 2520ste en laatste offer. De geschiedenis tussen mei 1842 en januari 1850 vertegenwoordigt dwaling, en Christus, de waarheid, werd tussen twee misdadigers geplaatst; hoewel Hij geen misdadiger was, werd Hij als zodanig behandeld. Wij hebben daarom drie misdadigers: één die verloren zal gaan en één die gered zal worden. De drie misdadigers zijn drie waymarks die door misdaad met elkaar verbonden zijn, hoewel het middelste waymark het tegenovergestelde is van de alfa- en omega-misdadiger. De alfa- en omega-misdadigers zijn verbonden door het middelste waymark, het kruis.

Met Habakuks tafelen van 1842 tot 1850 was dwaling de middelste letter die verbonden was met het eerste en laatste baken. Het middelste baken bij het kruis verbond de drie misdadigers met elkaar, maar het middelste baken hierin is niet dwaling, het is Waarheid; en een element van waarheid dat zowel door het kruis als door Habakuks tafelen wordt gehandhaafd, is dat de 2520, de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig, waarheid is, en in de context van de zojuist uiteengezette logica betekent het verwerpen van de 2520 het verwerpen van Jezus.

Wanneer Palmoni, de Wonderbare Teller, verklaart: „Tot tweeduizend driehonderd dagen; dan zal het heiligdom gereinigd worden,” beantwoordt Hij de profetische vraag „hoe lang”. Het antwoord is niet langer 1844, want de Filadelfische Milleritische beweging hield op in 1856, aangezien toen door James en Ellen White werd vastgesteld dat de beweging van Filadelfia naar Laodicea was overgegaan. Toen zuster White die scheidslijn trok, betekende dit dat, totdat die toestand veranderde, de verhouding van God tot Zijn volk moest worden verstaan als een toestand van scheiding; want Hij staat buiten en klopt aan de harten van de Laodiceeërs, terwijl Hij toegang zoekt. Zijn goddelijkheid is niet binnen hun menselijkheid. Het eigenlijke werk dat Christus op 22 oktober 1844 begon, was Zijn goddelijkheid met de menselijkheid te verenigen, en Christus was bereid juist dát te doen, maar het mocht niet zo zijn.

„Indien de adventisten na de grote teleurstelling in 1844 aan hun geloof hadden vastgehouden en eensgezind de zich ontvouwende voorzienigheid van God waren gevolgd, de boodschap van de derde engel hadden aangenomen en die in de kracht van de Heilige Geest aan de wereld hadden verkondigd, dan zouden zij het heil van God hebben aanschouwd, zou de Heere krachtig met hun inspanningen hebben gewerkt, zou het werk voltooid zijn geweest, en Christus zou reeds gekomen zijn om Zijn volk tot hun loon te ontvangen. Maar in de periode van twijfel en onzekerheid die op de teleurstelling volgde, gaven velen van de adventgelovigen hun geloof prijs.... Zo werd het werk belemmerd en werd de wereld in duisternis gelaten. Indien het gehele adventistische lichaam zich had verenigd op de geboden van God en het geloof van Jezus, hoe geheel anders zou onze geschiedenis zijn geweest!” *Evangelism*, 695.

Door de geschiedenis van het oude Israël te herhalen, leidde de Heere het moderne Israël uit de duisternis van de Donkere Middeleeuwen en trad Hij met hen in verbond aan de Rode Zee, want de doop is een symbool van een verbondsverhouding. Maar Israël moest beproefd worden of zij het

verbond zouden houden. Bij het oude Israël faalden zij in tien beproevingen volgens het boek Numeri. Bij de tiende mislukking werden zij veroordeeld om gedurende veertig jaar in de woestijn te sterven, en zo vormden zij een voorbeeld van de verwerping door het moderne Israël van de Laodiceese boodschap van 1856. Zoals bij het oude Israël het falen in tien opeenvolgende beproevingen (waarbij tien een symbool van beproeving is), zo werd vanaf de komst van de derde engel in 1844 tot aan 1856 een voortschrijdend beproevingsproces over de Filadelfische Milleritische beweging gebracht.

De tien beproevingen vanaf de Rode Zee tot aan de eerste opstand te Kades worden voorgesteld als een profetische periode, want zij wordt door het getal tien samengebonden. Tien, als symbool van een beproeving, kenmerkte de tien stammen die het verbond verwierpen en in de tiende beproeving en in het beproevingsproces faalden. De periode begon met de doortocht door de Rode Zee, en de Tien Geboden worden voorgesteld als de eerste van de tien beproevingen na de zee; de eerste beproeving was de sabbat, het symbool en zegel van de Tien Geboden (voorgesteld door het manna). Wanneer de periode van tien beproevingen in het oude Israël zo duidelijk wordt uiteengezet als een specifieke profetische periode, en de Geest der Profetie ons meedeelt dat de doortocht door de Rode Zee een voorafbeelding was van 22 oktober 1844, dan behoren wij te weten dat op dat punt een voortschrijdend beproevingsproces begon. Het adventisme weet dat niet en is daarom niet in staat te zien dat hun in 1863 werd toegewezen te sterven in de Laodiceïsche woestijn tot aan de zondagswet, juist de wet waarvoor hun was opgedragen reeds helemaal aan het begin van het beproevingsproces dat naar 1863 leidde een waarschuwing te verkondigen.

Toen de uitspraak over de toestand van Laodicea in 1856 over het milleritische adventisme kwam, werd „nieuwe wijn” over de „zeven tijden” gepubliceerd. Het nieuwe licht werd nooit aanvaard, en zeven jaar later, of 2520 profetische dagen later, eindigde de laodiceïsche milleritische beweging en werd zij de laodiceïsche Kerk van de Zevende-dags Adventisten. Mozes was bereid het Beloofde Land binnen te gaan, maar de tiende beproeving was aangebroken, en vanzelfsprekend was dit een fundamentele beproeving, want juist het werk dat Mozes vanaf het begin was opgedragen, was Gods volk naar het Beloofde Land te leiden. Dat was het werk dat vóór Mozes lag toen hij in Egypte aankwam. De tiende beproeving was aangebroken en de opstandigen aarzelden over het binnengaan van het Beloofde Land.

En ik zeide tot u: Gij zijt gekomen tot het gebergte der Amorieten, dat de HEERE, onze God, ons geven zal. Zie, de HEERE, uw God, heeft het land vóór u gesteld; trek op en neem het in bezit, zoals de HEERE, de God uwer vaders, tot u gesproken heeft; vrees niet en wees niet ontmoedigd. Toen naderdet gij allen tot mij en ziedet: Laat ons mannen vóór ons uit zenden, opdat zij voor ons het land verkennen en ons bericht brengen langs welke weg wij moeten optrekken en in welke steden wij zullen komen. En dit woord was goed in mijn ogen; en ik nam uit u twaalf mannen, één uit elke stam. Deuteronomium 1:20–23.

Vanaf dat moment tot de terugkeer van de twaalf verspieders wordt de geschiedenis voorgesteld waarin in 1856 de laatste fundamentele beproeving aanbrak en de Laodiceaanse Millerieten gedurende zeven jaar het land verkennen, totdat zij ervoor kozen als beweging op te houden te bestaan en een kerk te worden.

De eerste waarheid die Miller ontdekte, waren de „zeven tijden”, waardoor deze het fundament werden van de fundamentele waarheden die Jeremia's oude paden vormen. Het laatste nieuwe profetische licht dat aan het adventisme werd gebracht, was in 1856, en het bestond uit een reeks artikelen over de „zeven tijden”. Er is zeer veel licht verbonden aan een diepgaande studie van deze historische feiten, maar als wij in staat willen zijn te bepalen waarom het antwoord van vers veertien van Daniël acht luidt: „van 9/11 tot aan de zondagswet; dan zal het heiligdom gereinigd worden”, dan moeten wij verdergaan.

Het werk dat Christus in 1844 begon, werd in 1863 terzijde gesteld; daarom werd de „reiniging” van het heiligdom die in die tijd begon, opgeschort terwijl Gods volk de woestijn van Laodicea begon te doorkruisen. Om deze reden moest het werk dat door Christus in de periode van 1844 tot 1863 volbracht had moeten worden, noodzakelijkerwijs worden herhaald wanneer de derde engel, die de engel is die scheidt en verzegelt, uiteindelijk het werk volbrengt dat door „reiniging” wordt voorgesteld. De profetische wegmarkeringen van 1844 tot 1863 zijn de wegmarkeringen waarin Christus het werk van de reiniging van het heiligdom volbracht zou hebben, en die wegmarkeringen vertegenwoordigen de geschiedenis waarin het werk zal worden volbracht. Indien kan worden aangetoond dat 1844 tot 1863 de periode van 9/11 tot aan de zondagswet vertegenwoordigt, dan is de vraag „hoe lang” in overeenstemming met de andere lijnen die door „hoe lang” worden voorgesteld.

1844 was de komst van de derde engel en 1863 markeert het einde van de beproevingsperiode. In 1846 traden de Whites in het huwelijk en veranderde Ellens achternaam van Harmen in White, en het echtpaar begon in dat jaar de sabbat van de zevende dag te houden. De sabbat, het huwelijk en een naamsverandering zijn profetisch alle symbolen van een verbondsrelatie. De Heer voerde het moderne Israël door de Rode Zee van 1844 en bracht het in 1846 naar de Sinaï om hun de wet te geven en met hen een verbond aan te gaan. Die wet is, evenals de twee tafelen van Habakuk, op twee tafelen geschreven; de eerste tafel bevat 4 wetten en de tweede tafel 6. Twee tafelen vertegenwoordigen de verbondsrelatie van zowel het oude als het moderne Israël, en samen zijn de twee tafelen van het verbond, dat de Tien Geboden is en symbolisch met 46 wordt aangeduid voor het oude Israël, een voorafbeelding van de twee tafelen van Habakuk, die de geschiedenis van de late regen vertegenwoordigen. Samen met de twee beweegbroden van Pinksteren vertegenwoordigen zij de banier die de honderdvierenveertigduizend is.

Toen de naam van zuster White veranderde van Harmen in White. Harmen betekent een soldaat van vrede, maar die werd vervangen door White, wat de gerechtigheid van Christus is. De naam Gould betekent goud, en Ellen betekent een helder en stralend licht. Haar naam vertegenwoordigt de boodschap aan Laodicea.

Ik raad u aan van Mij te kopen goud, beproefd in het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij bekleed moogt zijn en de schande uwer naaktheid niet openbaar worde; en zalf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt. Openbaring 3:18.

De „oogzalf” is het licht van Gods Woord, en Ellen is een helder en schijnend licht. De veiligheid voor de Millerieten in 1856 was te vinden in het aannemen van de boodschap aan Laodicea zoals

die door middel van haar geschriften werd gepresenteerd en zoals die in haar naam werd voorgesteld. Zuster White maakt duidelijk dat de boodschap van Jones en Waggoner uit 1888 de Laodiceaanse boodschap was, en dat hun boodschap ook de boodschap van de derde engel was.

“De Heer zond in Zijn grote barmhartigheid door de ouderlingen Waggoner en Jones een hoogst kostbare boodschap aan Zijn volk. ... Dit is de boodschap die God gebod aan de wereld te worden verkondigd. Het is de boodschap van de derde engel, die met luide stem moet worden uitgeroepen en vergezeld moet gaan van de uitstorting van Zijn Geest in ruime mate.”
Testimonies to Ministers, 91.

De derde engel kwam in 1844, en hij ondernam zijn werk voor de tweede maal in 1888. De boodschap van 1888 was de Laodicea-boodschap, zij was de boodschap van de derde engel, zij markeerde de nederdaling van de engel van Openbaring achttien, zij was de boodschap van rechtvaardiging door het geloof die wordt verkondigd tijdens de uitstorting van de late regen. De derde engel kwam in 1844 en vervolgens opnieuw in 1888, om in beide gevallen te worden verworpen, maar beide gevallen zijn typen van het moment waarop de derde engel komt ten tijde van de late regen. 1844 is een symbool van 9/11, en als 1863 de zondagswet voorafbeeldt, dan zou de profetische periode van „9/11 tot de zondagswet”, zoals voorgesteld door het symbool van „hoe lang”, het huidige-waarheid-antwoord vormen op de vraag van vers dertien: „hoe lang”.

De geschiedenis van de Millerieten van 1842 tot 1850 is een profetische periode die de profetische periode van de beproeving van de derde engel van 1844 tot 1863 overlapt. Van 1842 af tot 1863 bezit profetische bakens die de geschiedenis van 9/11 tot aan de zondagswet illustreren, wanneer Christus zijn tempel reinigt, eerst Zijn kerk en daarna de arbeiders van het elfde uur. Bij de zondagswet zal Christus een gezuiverd volk hebben om aan de wereld voor te stellen als een banieroffer, en de kerk zal de triomferende kerk worden. Zijn heiligdom zal dan gereinigd zijn.

Wij hebben het symbool van „hoe lang” neergezet, al is er uiteraard meer. Wij zullen dit en de voorgaande vijf artikelen weer gaan terugbrengen binnen het perspectief van het boek Joël, maar deze zijdelingse uitweidingen leken belangrijk om eerst vast te leggen. Het getuigenis van elk „hoe lang” dat wij hebben onderzocht, stemt overeen met de vraag „hoe lang” die Palmoni in vers veertien beantwoordde, want het heiligdom moet gereinigd worden vanaf 9/11 tot aan de zondagswet. Die geschiedenis is de geschiedenis van de late regen, en de geschiedenis van de late regen wordt uiteengezet in het boek Joël.